

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobců: **a) J. V. R.**, a **b) Mgr. A. R.**, bytem tamtéž, zastoupena JUDr. Janem Vokálem, advokátem, se sídlem Bratislavská 12, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 9. 3. 2005, č. j. 22 Ca 248/2004 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včas podanou kasační stížností napadají shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2005, č. j. 22 Ca 284/2004 - 39, kterým byla zamítnuta jejich žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 16. 3. 2004, č. j. OSR/847/04-SŘ/589/Ax. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (stavební úřad) ze dne 15. 1. 2004, č. j. výst. 5931/03-IngDi, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Dům s chráněnými byty – V. L.“ na pozemcích p. č. 1011, 1006 a 1012 v katastrálním území V. L.

Označeným rozhodnutím předcházelo rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 19. 6. 2003, č. j. OSR/2352/03-SŘ/1408/Ax, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (stavební úřad) ze dne 26. 3. 2003, č. j. výst 643/03-IngDi, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Dům s chráněnými byty - V. L.“ na pozemcích p. č. 1011, 1006 a 1012 v k. ú. V. L. Proti tomuto rozhodnutí podali

stěžovatelé dne 1. 8. 2003 žalobu, kterou dne 22. 4. 2004 dále doplnili. V doplnění uvedli, že svou žalobu proti územnímu rozhodnutí rozšiřují i na přezkoumání stavebního povolení (Městského úřadu v Šumperku) ze dne 15. 1. 2004, č. j. výst. 5931/03-IngDi a na k tomu se vztahující rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 16. 3. 2004, č. j. OSR/847/04-SS/589/Ax, kterým bylo jejich odvoláni proti stavebnímu rozhodnutí zamítnuto. Domáhali se společného projednání obou věcí. Odkazovali na žalobu, která se vztahovala k územnímu řízení, jakož i na související podání. Výslovně ve vztahu ke stavebnímu povolení namítali, že při jednání byl předložen jiný nákres oproti původnímu nákresu (brojili proti počtu a umístění oken a dveří v 1. a 3. NP nadzemním podlaží – (dále jen „ NP“), z čehož dovozovali, že řízení o přípustnosti stavby nemělo patřičné podklady o velikosti a rozsahu stavby a počtu jednotlivých oken směřujících na jejich nemovitost. S odkazem na uvedené skutečnosti navrhovali zrušení napadaných rozhodnutí týkajících se stavebního povolení na předmětnou stavbu.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 10. 5. 2004, č. j. 22Ca 360/2003 – 45, žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, ze dne 16. 3. 2004, č. j. OSR/847/04-SS/589/Ax (včetně předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu) vyloučil k samostatnému projednáni.

Podáním ze dne 20. 5. 2004 požádali stěžovatelé o přiznání odkladného účinku žaloby. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2005, č. j. 22 Ca 248/2004 – 18, nebyl žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2004 odkladný účinek přiznán.

Dalším podáním, které došlo Krajskému soudu v Ostravě dne 17. 2. 2005, stěžovatelé žalobu dále doplnili. Uvedli pochybnosti stran vyjádření odboru životního prostředí, označili za nepravdivé tvrzení uvedené v rozhodnutí správního orgánu, že parcela, na níž bude stavba umístěna, je mírně svažitá k severozápadu, bez porostu stromů a keřů. Dále uvedli, že v řízení o povolení stavby nebyla řešena snížená tržní hodnota nemovitostí a opětovně navrhovali spojení řízení s řízením o územním rozhodnutí. Uváděli, že v řízení o vydání stavebního povolení nebyla dodržena zákonná ustanovení.

Při jednání soudu dne 9. 3. 2005 stěžovatelé uvedli, že stavební povolení je v rozporu s územním rozhodnutím; stanovené podmínky týkající se oken ve 3. NP a plotu nebyly dodrženy. Rovněž otázka žaluzií v pokojích ve 3. nadzemním podlaží je řešena nedostatečně . Z těchto důvodů nesouhlasili se stavebním povolením.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, ze dne 9. 3. 2005, č. j. 22 Ca 284/2004 - 39, byla žaloba zamítnuta. Námitky, v nichž stěžovatelé odkazovali na zdůvodnění odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, považoval krajský soud za nepřezkoumatelné, a to jednak z důvodu, že jsou natolik obecné, že se jimi nelze zabývat, a dále i proto, že v žalobě nelze požadovat, aby soud vycházel z odvolání, případně jiných podání učiněných v průběhu správního řízení, neboť obsah takovýchto podání nelze zaměňovat s žalobními body ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Formulace žalobních bodů je podle soudu dispozitivním úkonem žalobce a žádný jiný subjekt není oprávněn do tohoto jeho práva zasahovat; žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonností napadeného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly. Pro podporu těchto svých závěrů soud odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 1995, č. j. 6 A 15/94 - 39. Dále soud uvedl, že nebylo možné přezkoumat námitku o tom,

že žalovaný nevzal v úvahu připomínky stěžovatelů a důkazy vyznívající ve prospěch zrušení rozhodnutí stavebního úřadu, neboť tato byla formulována zcela obecně. Námitku, že žalovaný nevyvrátil tvrzení stěžovatelů o porušeni zákonných předpisů, že nevyvrátil důkazy, které předložili, a že při rozhodováni o umístění stavby nemá stavební úřad řádné podklady pro umístěni stavby, krajský soud považoval za zcela obecnou, přičemž se tato námitka navíc váže k obsahu územního řízení, které bylo pravomocně skončeno, a proto se jí nelze zabývat v rámci přezkumu rozhodnutí o stavebním povolení. Soud se dále zabýval námitkami o údajném rozporu dokumentace předložené v územním řízení a v řízení stavebním, kterou s odkazem na § 2 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 132/1998 Sb., jíž se provádějí některá ustanoveni stavebního zákona (dále jen vyhláška č. 132/1998 Sb.) nepovažovval za důvodnou, neboť projektová dokumentace není podkladem pro územní rozhodnutí. Uvedl, že by bylo v rozporu se zásadami logického myšleni požadovat projektovou dokumentaci již při rozhodování o umístěni stavby; smyslem tohoto řízení je začlenit stavbu do konkrétního území a stanovit konkrétní podmínky pro její realizaci, které teprve poté mohou být zpracovány v rámci projektové dokumentace. Projektová dokumentace stavby je pak podle soudu nezbytnou součástí žádosti o stavební povolení (§ 16 odst. 2 písm. b) a § 18 vyhlášky č. 132/1998 Sb.) Rozpor mezi podklady územního řízení a řízení stavebního, tak podle soudu nepředstavuje porušení právních předpisů, ale je zákonným a logickým důsledkem rozdílnosti obou typů řízení. Soud dále uvedl, že k obsahu žalobních námitek uvedených až při jednání soudu nemohlo být přihlédnuto, neboť byly vzneseny po uplynutí dvouměsíční prekluzivní lhůty k podáni žaloby stanovené § 72 odst. 1 s. ř. s.

Proti tomuto rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě podali stěžovatelé **kasační stížnost**, a to z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti po provedené rekapitulaci celého řízení zejména uváděli, že stavební úřad vydal stavební povolení, aniž by při ústním jednání (dne 14. 1. 2004) vzal v potaz jejich připomínky. Uvedli, že byla vzata v úvahu pouze jedna podmínka, a to podmínka oplocení pozemků. Uvedli dále, že stavební povolení postrádá úpravu 3. NP, jak vyplývá z rozhodnutí o umístění stavby. Žalovaný přitom odvolání stěžovatelů zamítl s odůvodněním, že z předložené projektové dokumentace lze zjistit, že všechny podmínky jsou splněny a že ve 3. NP je umístěno jen 8 ks otevíraných oken. Podle stěžovatelů však takovéto řešení nekoresponduje s rozhodnutím o umístění stavby a podepsaným protokolem o jednání a cítí se být podvedeni. Uzavřeli, že pokud nedošlo ke splnění podmínek, je jejich souhlas neplatný a krajský úřad neměl odvolání zamítnout, ale měl zrušit rozhodnutí o stavebním povolení. Dále brojili proti vyloučení žaloby směřující proti stavebnímu povolení k samostatnému projednání; spojení věcí by bylo účelné a prospěšné pro celé řízení. Nesouhlasili s tím, že krajský soud žalobu zamítl i s odůvodněním, že námitky jsou neprokazatelné a nejasné, s tím, že soud je ani nevyzval k doplnění žaloby. Uzavřeli, že se domnívali, že soudci dovedou z podání dovodit, čeho se žaloba domáhá, včetně zákonné aplikace, která byla uvedena. Uvedené důvody v žalobě lze podle stěžovatelů chápat jako žalobní body ve smyslu ustanovení § 71 odst. l písm. d), i když nejsou výslovně označeny písmeny nebo čísly. Označené ustanovení přesně nestanoví, jak označit žalobní body. S odkazem na výše uvedené dovozovali, že krajský soud měl zrušit zamítavé rozhodnutí krajského úřadu, neboť toto rozhodnutí je v rozporu s uváděnými důvody a v rozporu s územním rozhodnutím. Dále uvedli, že postavením stavby dojde k narušení soukromého bydlení, životního prostředí a obec V. L. má několik dalších lukrativních míst, kde by takováto stavba mohla stát. Na základě výše uvedeného stěžovatelé navrhovali zrušení označeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že setrvává na svých závěrech o tom, že zákonné podmínky pro vydání stavebního povolení byly splněny. Dále uvedl, že návrh na vydání územního rozhodnutí a žádost o vydání stavebního povolení nemohou být identické, a to z důvodu, že každé z nich řeší jinou problematiku; projektová dokumentace je zpracovávána na základě územního rozhodnutí a jeho podmínek a nemůže být součástí územního řízení, ale až stavebního povolení (§ 16 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 132/1998 Sb. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání věci shledal Nejvyšší správní soud, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelé splňují podmínky vymezené v § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda v předchozím řízení byly naplněny důvody, vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelé za tyto důvody označili důvody vymezené pod písm. a) a b) § 103 odst. 1 s. ř. s, je třeba se vyjádřit k dopadu významu těchto důvodů.

Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Takováto pochybení v rozhodnutí krajského soudu však Nejvyšší správní soud neshledal.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba podle Nejvyššího správního soudu uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b)

(„při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Ani jeden z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však Nejvyšší správní soud v souzené věci neshledal.

Podle ustanovení § 61 odst. 1 stavebního zákona *stavební úřad oznámí zahájení stavebního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům a nařídí ústní jednání spojené s místním šetřením. Současně upozorní účastníky, že své námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak že k nim nebude přihlédnuto. K připomínkám a námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení nebo při projednávání regulačního plánu, jakož i územního plánu zóny nebo územního projektu zóny, se nepřihlíží.*

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stavební úřad oznámením ze dne 10. 12. 2003 informoval účastníky řízení o zahájení stavebního řízení na předmětnou stavbu. Účastníkům řízení bylo sděleno (stěžovatelé toto sdělení obdrželi dne 16. 12. 2003), že stavební úřad upouští od ústního jednání a místního šetření a to s ohledem na známost poměrů staveniště, jakož i s ohledem na to, že žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení stavby. Stavební úřad současně stanovil stěžovatelům lhůtu k uplatnění námitek, s poučením o omezené časové možnosti jejich uplatnění a o tom, že nebude přihlédnuto k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení. V reakci na toto oznámení zaslali stěžovatelé námitky, ve kterých vyjádřili svůj nesouhlas se stavbou a poukázali na velikost a rozměrnost stavby, umístění v terénu, které bude narušovat bydlení a soukromí a vytvoří nepříznivé životní prostředí, apod. Dále uvedli, že stavba nebude po urbanistické a architektonické stránce zapadat do lokality rodinných domků. Dovozovali porušení občanského zákoníku, Listiny základních práv a svobod. Dále brojili proti nesplnění podmínek vymezených územním rozhodnutím (č. 23 a 24) týkající se 3. NP a plotu. K projednání námitek svolal stavební úřad ústní jednání, jehož se stěžovatelé osobně zúčastnili. Do protokolu stěžovatelé uvedli, že trvají na podaných námitkách a nesouhlasí s rozsáhlostí a mohutností stavby. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 15. 1. 2004, č. j. výst. 5931/03 - IngDi, bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Dům s chráněnými byty – V. L.“ na pozemcích p. č. 1011, 1006 a 1012 v k. ú. V. L.. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad zejména uvedl, že se zabýval všemi námitkami stěžovatelů, avšak s ohledem na § 61 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, nemohl přihlížet námitkám, které byly již uplatněny v územním řízení. Proti tomuto podali stěžovatelé odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalovaným správním orgánem dne 16. 3. 2004,č. j. OSR/847/04-SŘ/589/Ax. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí zejména uvedl, že stavební řízení je ovlivněno zásadou koncentrace řízení a nemohl tak přihlížet k později uplatněným námitkám. Dále uvedl, že došlo ke splnění všech podmínek týkajících se stěžovatelů, neboť ve 3. NP je umístěno na jihozápadě jen 8 oken ze čtyř pokojů, na severozápadě pak oken 13. Orientace těchto oken je přitom dána příslušnými ustanoveními úpravy obecných technických požadavků na výstavbu, zejména pak požadavků týkajících se proslunění a prosvětlení. Námitky stěžovatelů tak

neshledal důvodnými. Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé žalobu, o které bylo rozhodnutu rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 3. 2005, č. j. 22 Ca 284/2004 - 39, který je předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v předmětné věci nedošlo k nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, stejně jako nedošlo v řízení před správním orgánem k vadě či vadám řízení, pro které měl krajský soud rozhodnutí žalovaného správního orgánu zrušit. V odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž bylo vycházeno, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud věc po právní stránce správně posoudil, a jeho rozhodnutí je úplné, odpovídá okolnostem případu, vychází z provedených důkazů a obsáhle odpovídá na všechny námitky stěžovatelů. S jeho závěry se tak ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a odkazuje na ně.

V souladu se závěry Krajského soudu v Ostravě považuje Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit, že územní řízení je ovládáno zásadou koncentrace řízení, námitky je třeba (v případech, kdy se koná ústní jednání spojené s místním šetřením) uplatnit při tomto jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Zásada koncentrace řízení je stavebním zákonem pro územní řízení o umístění stavby předepsána s ohledem na specifičnost předmětného řízení, a to s ohledem na zpravidla větší počet účastníků řízení, potřebu vzájemného posouzení případných námitek, rozsahu řešených otázek, apod. Smyslem této úpravy je především zpřehlednění, a také v jistém smyslu i urychlení a zjednodušení zpravidla složitého řízení. Ze správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatelé byli na tuto koncentraci řízení v souladu se zákonem upozorněni a ve stanovené lhůtě také podali své písemné námitky, kterými se správní úřady důsledně zabývaly. Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by se správní orgány i krajský soud nezabývaly všemi skutečnostmi uplatněnými ve stanovené lhůtě.

Za této situace tak Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit námitkám stran toho, že stavební úřad vydal stavební povolení, aniž vzal v potaz námitky stěžovatelů. Ze spisu totiž vyplývá, že stavební úřad řádně stanovil lhůtu k uplatnění námitek a poučil účastníky o koncentrační zásadě a o tom, že nebude přihlédnuto k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení. V reakci na toto oznámení stěžovatelé zaslali námitky, ve kterých vyjádřili svůj nesouhlas se stavbou a poukázali na velikost a rozměrnost stavby, umístění v terénu, které bude narušovat bydlení a soukromí a vytvoří nepříznivé životní prostředí, které se zvýší počtem osob, celoročním provozem, zvýšenou frekvencí hluku, pohybem osob, návštěvností, příjezdem, odjezdem motorových vozidel a rozšířeným parkovištěm, osvětlením, apod., tedy námitky, které byly uplatněny již v územním řízení, a které tak stavební úřad odmítl. Žalovaný se pak těmito skutečnostmi rovněž zabýval a shledal, že nedošlo k rozporu s územním rozhodnutím.

Pokud jde o námitky stěžovatelů k umístění oken ve 3. NP, jež považují za odporující podmínce z územního řízení, Nejvyšší správní soud zjistil, že ve 3. NP je umístěno na jihozápadě 8 oken ze čtyř pokojů, na severovýchodě pak oken 13. Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit stěžovatelům, že nedošlo ke splnění podmínky v umístění oken ve 3. NP, a proto že je jejich souhlas neplatný, a krajský úřad neměl odvolání zamítnout, ale měl zrušit rozhodnutí o stavebním povolení. Podmínka z územního řízení v tomto směru zněla tak, že ve 3. nadzemním podlaží bude v maximální míře realizováno situování otevíraných oken na SZ a SV, přičemž nyní realizovaný stav zřetelně svědčí tomu, že na SV je orientováno

více oken. Jak uvedl žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí, orientace těchto oken je přitom dána příslušnými ustanoveními obecných technických požadavků na výstavbu, zejména pak týkajících se požadavků na proslunění a prosvětlení. Proto Nejvyšší správní soud neshledal tyto námitky stěžovatelů důvodnými. V tomto směru Nejvyšší správní soud uzavírá, že jestliže územní rozhodnutí jako podmínku umístění stanovilo, že v příslušném nadzemním podlaží bude v maximální možné míře realizováno situování otevíraných oken na severozápad a severovýchod, a nebyly přitom přesněji uvedeny požadavky na konkrétní řešení této otázky v projektové dokumentaci ke stavebnímu řízení, není v rozporu s územním rozhodnutím, pokud bylo projektovou dokumentací navrženo a stavebním povolením schváleno (a to se zřetelem na obecné technické požadavky na výstavbu, zejména pak požadavky, které se týkají proslunění a prosvětlení stavby), že ve 3. nadzemním podlaží má být umístěno na jihozápad 8 oken a na severozápad oken 13.

Námitka o tom, že věci byly vyloučeny k samostatnému projednání (přezkoumání územního rozhodnutí a přezkoumání stavebního povolení) nemůže mít již ze své povahy vliv na zákonnost, neboť skutečnost, že se věci projednávaly v samostatných řízeních, sama o sobě nezákonnost nezpůsobuje.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani se skupinou námitek, týkajících se žalobních bodů. Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali, že krajský soud žalobu zamítl i proto, že námitky jsou neprokazatelné a nejasné, přitom je však nevyzval k doplnění žaloby. Dále uvedli, že se domnívali, že soudci dovedou správně dovodit z podání, čeho se žaloba domáhá, včetně zákonné aplikace, která byla uvedena a uvedené důvody v žalobě lze podle stěžovatelů chápat jako žalobní body ve smyslu ustanovení § 71 odst. l písm. d), i když nejsou výslovně označeny písmeny nebo čísly; označené ustanovení přesně nestanoví jak označit žalobní body. Nejvyšší správní soud se i v tomto směru plně ztotožňuje s názorem krajského soudu. Z obsahu žaloby v tomto směru vyplývá, že stěžovatelé odkazovali na zdůvodnění odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, a na zdůvodnění uvedené v žalobě proti územnímu rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na konstantní judikaturu, včetně judikatury Vrchního soudu v Praze, kdy např. podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 1998, č. j. 6 A 179/95 – 21 (publ. Pod č. 685/2000) I. žaloba ve správním soudnictví, ve které žalobce toliko odkáže na žalobní body, které uplatnil v jiné věci proti jinému rozhodnutí správního orgánu, byť i bylo vydáno v časové a věcné souvislosti s rozhodnutím napadeným, nemá náležitosti požadované ustanovením § 249 odst. 2 o. s. ř. (nyní § 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.); soud na takto uplatněné žalobní body nemůže vejít.

Stěžovatelé dále namítali, že žalovaný nevzal v úvahu jejich připomínky a důkazy vyznívající ve prospěch zrušení rozhodnutí stavebního úřadu, že žalovaný nevyvrátil tvrzení stěžovatelů o porušení zákonných předpisů, nevyvrátil důkazy, které předložili, že při rozhodování o umístění stavby, i o přípustnosti stavby, nemá stavební úřad řádné podklady o velikosti a rozsahu stavby, a rovněž namítali, že došlo ke změně nákresu, který byl předložen po jednání o umístění stavby oproti předloženému nákresu pro řízení o stavebním povolení. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s odůvodněním v rozsudku krajského soudu, v němž se uvádí, že dané námitky krajský soud považuje za nepřezkoumatelné, a to jednak proto, že jsou natolik obecné, že se jimi nelze nijak konkrétně zabývat, jakož i proto, že v žalobě nelze požadovat, aby soud vycházel z odvolání, případně z jiných podání rozdílných od vlastní žaloby, neboť obsah takovýchto podání nelze zaměňovat s žalobními body ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší

správní soud souhlasí se závěry krajského soudu i v tom směru, že nebylo možné přezkoumat námitku o tom, že žalovaný nevzal v úvahu připomínky stěžovatelů a důkazy vyznívající ve prospěch zrušení rozhodnutí stavebního úřadu, neboť tato byla rovněž formulována zcela obecně. Obdobně námitku, že žalovaný nevyvrátil tvrzení stěžovatelů o porušení zákonných předpisů, nevyvrátil důkazy, které předložili, že při rozhodování o umístění stavby, i o přípustnosti stavby, nemá stavební úřad řádné podklady pro umístění stavby, podle Nejvyššího správního soudu krajský soud správně považoval za zcela obecnou, přičemž se tato námitka, v případě namítané absence podkladů při rozhodování o umístění stavby navíc váže k obsahu územního řízení, a v rámci přezkumu rozhodnutí o stavebním povolení se jí nelze zabývat. Krajský soud náležitě vyhodnotil i námitky o údajném rozporu dokumentace předložené v územním řízení a v řízení stavebním, a s odkazem na § 2 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 132/1998 Sb. tyto považoval za nedůvodné, neboť projektová dokumentace stavby skutečně není podkladem pro územní rozhodnutí. Případné rozdíly mezi podklady územního řízení a řízení stavebního, tak ani podle Nejvyššího správního soudu nepředstavují porušení právních předpisů, ale jsou zákonným a logickým důsledkem rozdílnosti obou typů řízení.

K námitce, že soud měl stěžovatele vyzvat k doplnění žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., Nejvyšší správní soud uvádí, že takovou povinnost by měl soud toliko tehdy, pokud by pro nedostatky žaloby nebylo možno v řízení pokračovat. Za situace, kdy žaloba byla z části bezvadná, nebyl krajský soud k takovému kroku povinen a Nejvyšší správní soud jeho postup a nesprávný nepovažuje. V tomto směru poukazuje Nejvyšší správní soud např. na rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 – 40, publ. pod č. 113/2004 Sb. NSS, podle něhož, v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.

Konečně k námitce, že postavením stavby dojde k narušení soukromého bydlení, životního prostředí a obec V. L. má několik dalších lukrativních míst, kde by takováto stavba mohla stát, Nejvyšší správní soud poznamenává, že tyto námitky jsou v daných souvislostech zcela irelevantní, neboť v nich jde o otázku, která souvisí s územním řízením, a nikoliv s povolováním stavby.

Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry obou správních orgánů v dané věci, jakož i s jejich posouzením Krajským soudem v Ostravě. Nejvyšší správní soud tak neshledal v napadeném rozsudku naplnění namítaných stížnostních důvodů.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu